

РЕШЕНИЕ

№ 370

гр. П., 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно гражданско дело № 20225200500495 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК – *въззивно обжалване*.

Районен съд П. е сезиран с искова молба,подадена от търговското дружество „ЕОС МАТРИКС „ ЕООД гр. С. , **ЕИК 131001375**, със седалище ши адрес на управление на дейността гр. С. , р-н „В.“, ж.к. „М.Д. „ , ул.“Р.П.К.“ № 4-6, против **Т. М. Х. , ЕГН *******, с постоянен адрес в гр. П. , ул. „Н.П.К.“, бл. 38, ет. 5 , ап. 10

С исковата молба е предявен установителен иск по чл. 422 от ГПК.

С **Решение № 675/ 15. 06 .2022г** на районен съд П. , постановено по гр. д. № 854/2022г. по описа на същия съд, иска е уважен изцяло . Присъдени са деловодни разноски в полза на ищеца.

Решението на районния съд се обжалва с въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство ,подадена чрез пълномощника на страните. Във въззивната жалба се излагат съображения за неправилност на обжалваното решение,поради нарушение на материалния закон , необоснованост и съществено нарушение на съдопроизводствените правила . Искането е да се отмени решението на районния съд в и се постанови ново решение от въззивната инстанция по съществото на спора, с което се отхвърли предявения иск . Прави се искане за присъждане на сторените съдебно- деловодни разноски в двете инстанции.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от противната страна.В отговора се оспорва въззивната жалба. Прави се искане решението на районния съд , като правилно и законосъобразно да се потвърди .

В открито съдебно заседание страните чрез пълномощниците си поддържат становищата си.

Пазарджишкият окръжен съд , след като обсъди основанията за неправилност на съдебното решение , които са посочени във въззивната жалба , като взе предвид становището на страните и събраните доказателства пред първата инстанция , при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК ,прие за установено следното :

Въззивната жалба е *процесуално допустима* .

Жалбата е подадена от *активно легитимирана страна* (ответник в производството пред районния съд).

Жалбата е подадена впреклузивния двуседмичен срок по чл.259 ал. 1 от ГПК.

В текста на чл. 269 от ГПК са посочени правомощията на въззивния съд при проверка на обжалваното съдебно решение. Посочено е ,че съдът служебно се произнася **по валидността** на решението . По **допустимостта** на решението в обжалваната му част . По останалите въпроси въззивната инстанция е ограничена от посоченото в жалбата .

Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалваното съдебно решение или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията , които се правят са свързани с правилността на съдебното решение .

Разгледана по същество въззивната жалба е **неоснователна** .

I.По въпроса дали цесията е породила правно действие по отношение на ответника(дали ответника е уведомен надлежно от стария кредитор за прехвърляне на вземането /чл.99 ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД)? Поставеният въпрос касае активната материална легитимация на ищеца , като носител на вземане против ответника.

По въпроса за уведомяването на длъжника по реда на чл. 99 ал.3 от ЗЗД и действието на уведомяването по отношение на длъжника и на третите лица(чл.99 ал. 4 от ЗЗД) има обилна съдебна практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 от ГПК (виж Р. № 137/02.06. 2015г.по гр. д. № 5759/ 2014г. на 3-то гр. отд. на ВКС; Р. № 156/30.11. 2015г.по т. д. № 2639/ 2014г. на 2-ро т. отд. на ВКС; Р. № 123/24.06. 2009г. по т. д. № 12/ 2009г. на 2-ро т. отд. на ВКС; Р. № 3/16.04. 2014г. по т. д. № 1711/ 2013г. на 1-во т. отд. на ВКС;) В тази задължителна за съда съдебна практика се приема следното :

1/ Правно релевантно за действието на цесия е уведомяването ,което е извършено от стария кредитор (цедента), но не и това , което е извършено от новия кредитор (цесионера);

2/ Няма законова пречка съобщаването да се извърши от трето лице по пълномощие на цедента ,тъй като задължението за уведомяване не нито лично , нито незаместимо правно действие . Съобщаването може да се извърши по пълномощие и от цесионера;

3/Съобщаването може да се извърши и в рамките на съдебното производство по предявен иск от цесионера за прехвърленото вземане . Законът не поставя специални изисквания за формата и начина на уведомяването. Уведомление ,изходящо от цедента ,приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника следва да се приеме за надлежно съобщаване на цесия по реда на чл. 99 а.3 от ЗЗД. Такъв вид уведомление следва да бъде съобразено при хипотезата на чл. 235 ал. 3 от ГПК ;

По делото са представени писмени доказателства, от които се установява,че след прехвърляне на вземането първоначалния кредитор (цедента) е уведомил длъжника за извършеното прехвърляне. Уведомяването е извършено както лично от стария кредитор („Юробанк България „ АД),така и от цесионера(ЕОС Матрикс“ ЕООД) по пълномощие на цедента. Уведомителното писмо е получено от майката на длъжника Мария Х.а ,на неговия постоянен адрес(виж обратна разписка от 16. -04. 2018г.) .

Освен това ,посоченото по-горе уведомление до длъжника е приложено ,като писмено доказателства към исковата молба .Преписи от исковата молба ,едно с приложенията са връчени надлежно на длъжника . При тези данни, на основание чл. 235 ал. 3 от ГПК, следва да се приеме,че длъжника е уведомен за прехвърляне на вземането с получаване на препис от исковата молба и приложенията към нея.

II.По възражението за това ,че вземането на взыскателя за главница и лихви е погасено по давност.

Възражението е неоснователно .

Според текста на чл. 114 ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от изискуемостта на вземането.

Според чл. 119 от ЗЗД с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания,макар давността за тях да не е изтекла.

Въззивната инстанция намира за правилен и обоснован извода на районния съд за това, че вземането по договор за потребителски кредит/ДПК/, както и по договор за заем за потребление **не представлява**“ периодично плащане „,по смисъла на чл. 111б. “в“от ГПК.

Легално определение на понятието „ периодични плащания „ е дадено в ТР № 3/ 2011г.от 18. 05. 2012г. на ОСГТК на ВКС. Въпросът за „ периодичните плащания „ е разгледан и в Р. № 261/12.07.2011г. по гр. д. № 795/ 2010г.на 4-то гр. отд. на ВКС, както и в Р. № 38/26. 03. 2019г. по т. д. № 1157/2018г. на II-ро т. отд. на ВКС. Тези решения са постановени по реда на чл. 290 от ГПК . Приема се в тези решение на ВКС ,че за да има периодичен характер едно плащане не е достатъчно отделните плащания да произтичат от един общ юридически факт,

страните да са приели ,че плащането ще се извършва чрез повтарящи се плащания , на определени периоди от време, предварително определени и при размери, които са предварително определени. Освен тези характеристики , които са посочени и в ТР № 3/ 2011г.от 18. 05. 2012г. на ОСГТК на ВКС , за да се определи плащането , като „периодично“ е необходимо *отделните плащания да имат независим и самостоятелен характер от останалите еднородни задължения* . При периодичните плащания задължението трябва да е „делимо „ по естеството си. Именно поради този характер на задължението отделните плащания имат самостоятелен и независим характер едно от друго . Това не е така при договора за банков кредит и договора за заем за потребление . При тези договори вземането на кредитора е „неделимо“ . Отделните плащания нямат независим и самостоятелен характер едно от друго . По съгласие на кредитора той е приел изпълнение на части(аргумент от чл. 66 от ЗЗД). *Плащанията по договора за банков кредит и заем за потребление са „частични плащания „ по едно неделимо задължение , а не „периодични плащания“ по едно делимо задължение*

В текста на чл. 111б. „в“от ЗЗД ,както и в мотивите на ТР № 3/ 2011г.от 18. 05. 2012г. на ОСГТК на ВКС ,като периодични плащания са определени *вземанията за наем, за лихви,вземанията на топлофикационните дружества ,на електроснабдителните дружества ,на водоснабдителните дружества ,както и доставчиците на комуникационни услуги* .

По тези съображения въззивната инстанция намира за правилен извода на районния съд за това ,че плащанията по главницата по договора за банков кредит нямат характера на „периодични плащания“, по смисъла на чл. 111 б. „в“ от ЗЗД, и не се погасяват с късата 3- годишна давност,а се погасяват с общата 5- годишна давност по чл. 110 от ЗЗД.

Според разрешенията ,дадени в Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 3/2016 г. на ОСГТК на ВКС:

-Предявяването на иска за парично вземане като частичен и последвалото негово увеличаване по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК нямат за последица спиране и прекъсване на погасителната давност по отношение на непредявената част от вземането.

-*Решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право.*

-Не е налице процесуалната пречка по смисъла на чл. 126 ГПК за допустимост на последващия частичен иск, когато между същите страни, на същото основание и за същото вземане е предявен частичен иск, по който по-рано заведеното дело е висящо, ако предявените частични иски се отнасят до различни части от вземането.В този случай производството по последващия частичен иск следва да бъде спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК или двете дела да бъдат съединени за разглеждането им в едно производство и издаване на общо решение по тях на основание чл. 213 ГПК.

-Ако с последващия частичен иск е предявена същата част от вземането, която е предмет на първоначалния частичен иск, по който по-рано заведеното дело е висящо, е налице процесуална пречка по смисъла на чл. 126 ГПК и производството по последващия частичен иск следва да бъде прекратено.

По делото е установено ,че с влязло в сила Решение № 243/ 26. 02. 2019г. на РС П. вземането на ищеца е признато частично за сумата от 3000лв. (1500 лв. главница + 1500лв. договорни лихви) .*При това положение, това което е установил районния съд в мотивите на решението си относно правопораждащите факти на спорното материално правое ползва със СПН за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право.*

В мотивите на Р. № 38/26. 03. 2019г. по т. д. № 1157/2018г. на II-ро т. отд. на ВКС е прието ,че В множество постановени по реда на чл. 290 ГПК решения на Върховен касационен съд, е прието, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Това становище съответства изцяло и на дадените с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД. *Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо, приложима по отношение на*

това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 3ЗД, изчислена от датата на **уговорения краен срок за погасяване на кредита**, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. "в" 3ЗД, изчислена от датата на надежда на отделните погасителни вноски.

Според текста на чл. 111 б. „в“ от ГПК вземанията за наем , за лихви и други периодични плащания се погасяват с изтичане на тригодишна давност. Давността започва да тече от момента , от който вземането е станало изискуемо (чл. 114 ал.1 от 3ЗД).Вземането за лихви става изискуемо от момента на изискуемостта на главното вземане .Това вземане се погасява с погасяване на главното вземане ,макар давността за него да не е изтекла .

Според утвърдената съдебна практика на ВКС вземането за лихви за забава се погасява **срок преди три години от предявяване на иска** .Вземането за лихви за период от три години преди предявяване на иска не е погасено по давност(виж Р. № 24/17. 02. 2009г. по т. д. № 574/2008г. на I-во т. отд. на ВКС ; Р. № 20/30. 06. 2010г. по т. д. № 484/2009г. на II-ро т. отд. на ВКС) ;

От представения по делото ДПК се установява,че крайния срок за погасяване на кредита е 16.02. 2021г. Към тази дата е настъпила изискуемостта на вземането, както за главница ,така и за лихви . Заявлението по чл. 410 от ГПК е подадено в районния съд на 01. 12. 2021г. Към тази дата не е погасено по давност главното вземане . То се погасява по давност на 16. 02. 2026г. Вземането за лихви за забава се претендира за периода 16. 12. 2018г. – 01. 12. 2021г. Това вземане също не е погасено по давност. Давността изтича на 16. 12. 2021г., респективно на 01. 12. 2024г.

При положение,че фактическите и правните изводи на районния съд съвпадат с тези на въззивната инстанция , на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК ,обжалваното решение ще следва да се потвърди ,като правилно и законосъобразно .

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК и чл. 271 ал.1 от ГПК Пазарджишкия Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 675/ 15. 06 .2022г на районен съд П. , постановено по гр. д. № 854/2022г. по описа на същия съд.

На основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК(търговско дело с цена на иска под 20 000 лв.) решението на въззивната инстанция не подлежи на касационно обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____